

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Бухарест, Румунія. Панорама, близько 1890 р.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІА 1

ПРИВИДИ МИНУЛОГО

СХІДНИЙ ЕКСПРЕС

РУМУНСЬКЕ КОРОЛІВСТВО

1 ГРУДНЯ 1888 РОКУ

Наш потяг скреготів по замерзлих коліях, прямуючи до вкритих білизнаю ікл Карпат. З нашого боку (тобто на під'їзді до столиці Румунії, Бухареста) гірські піки барвою нагадували побляклі синці, а судячи з густого снігопаду, були вочевидь ще й холодні, немов мертва плоть. Яка чарівна думка під час ранкової хуртовини.

Об боковину різьбленої дерев'яної панелі в моему персональному купе *знову* вдарилося коліно. Я заплющила очі, молячи, щоб мій супутник повернувся нарешті до сну. Якщо його довжелезні кінцівки ще раз сіпнуться, моє не надто міцне самовладання може геть розладнатися. Я притислася головою до високої плюшевої спинки сидіння, зосереджуючись на м'якому оксамиті, а не на бажанні проштрикнути злочинну ногу порушника мого спокою шпилькою для капелюшка.

Відчувши, як зростає моє роздратування, містер Томас Кресвел посунувся й заходився барабанити пальцями в рукавичках по підвіконню нашого купе. Взагалі-то, *мого* купе, нагадую.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

У Томаса було власне, але юнак наполягав на тому, щоб проводити кожнісіньку годину, яка лишень є в добі, у моєму товаристві — на випадок, якщо у потяг сяде і влаштує різанину серійний убивця.

Принаймні таку баечку він згодував нашій супровідниці місіс Гарві. Це була мила сива жіночка, яка гляділа Томаса, коли той жив у своїй квартирі на Пікаділлі. Наразі вона провалилася у четвертий сон за день — це було неабияким досягненням, якщо врахувати, що розвиднилося зовсім недавно.

Моєму батькові стало зле в Парижі, й він довірив берегти мою доброчесність місіс Гарві й Томасові. Це промовисто свідчило про те, як високо тато цінував мого друга, а ще про те, яким переконливо невинним і чарівним Томас міг бути, коли бував у гуморі й ловив нагоду. Мої руки в рукавичках враз стали теплими й вологими.

Нехтуючи цим відчуттям, я перенесла увагу з його темно-каштанових пасм та випрасуваної візитки* на скинутий циліндр та румунську газету. Мову я вивчила достатньо, щоб розібрати більшість із написаного. Заголовок запитував: «НЕВЖЕ БЕЗСМЕРТНИЙ КНЯЗЬ ПОВЕРНУВСЯ?». Поблизу Брашова — села, куди ми якраз і їхали, виявили тіло, прохромлене кілком крізь серце. Знахідка спонукала забобонний люд повірити в неможливе: Влад Дракула, румунський князь, який століттями був мертвий, ожив. І вийшов на полювання.

Звісно ж, це була нісенітниця, покликана посіяти страх і збільшити продажі газет. Безсмертних істот

* Візитка — елемент чоловічого костюму, різновид сюртука, застібається на один гудзик, ззаду на рівні пояса пришиті два гудзики. — Прим. ред.

не існує. Справжні чудовиська — це люди із плоті й крові. Зрештою, навіть Джек-Різник стік кров'ю як звичайна людина, хоча газети й стверджували, начебто він досі тиняється зануреними в туман вулицями Лондона. А деякі доводили, ніби він подався до Америки.

Якби ж то це було правдою.

Мені в грудях стрельнув, вибиваючи дух, аж надто знайомий біль. Так траплялося завжди, коли я думала про справу Різника та спогади, що їх вона збурювала. Дивлячись у дзеркало, я щоразу бачила ті самісінькі зелені очі та червоні губи; індійські корені моєї матері та батьків англійський аристократизм підкреслювали мої вилиці. З вигляду я й досі залишалася сповненою життя сімнадцятирічною дівчиною. А проте я зазнала такого нищівного удару в самісіньку душу, що сама дивувалася, як це мені вдається видаватися цілою і безтурботною, коли всередині мене клекоче буря.

Дядько відчув зміну в мені, помітив недбалі помилки, яких я припустилася в його криміналістичній лабораторії за останні кілька днів. Як забула про карболову кислоту, дезінфікуючи інструменти, як не збрала зразків, як зробила нерівний розріз у крижаній плоті, що було геть не схоже на мою звичну точність під час роботи з тілами на столі для розтинів. Дядько нічого не казав, та я знала: він розчарований. У мене мало бути серце, що кам'яніє перед лицем смерті.

Можливо, я справді не годжуся для роботи криміналіста.

Стук. Стук-стук-стук. Стук.

Я заскреготіла зубами, а Томас усе барабанив пальцями в унісон стукоту коліс потяга. Те, що місіс

Гарві вдавалося спати попри цей гамір, було на-правду дивовижно. А принаймні хлопцеві вдалося відволікти мене від глибоченного колодязя емоцій, ті відчуття-бо були занадто нерушні й похмурі, не-наче смердюча стояча болотяна вода, під якою на глибині причаїлися червоноокі потвори. Доречна картина, зважаючи на місце, куди ми їхали.

Невдовзі ми всі мали зійти в Бухаресті, а відтак решту шляху до замку Бран, де розмістилася Академія криміналістики й криміналістичної медицини, або *Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală*, як вона звалася румунською, подолати на екіпажі. Місіс Гарві збиралася перебути ніч-другу у Брашові, а тоді повернутися до Лондона. Частина мого єства прагнула повернутися разом із нею, од-наче я аж ніяк не мала наміру визнавати це вголос перед Томасом.

Під стелею купе в такт рухові потяга гойдалася розкішна люстра, і кришталеві оздоби на ній, цо-каючись, дзенькали, додаючи ще один шар аком-панементу до стакато Томасового вистукування пальцями. Викинувши його невгамовну мелодію з голови, я дивилася на світ за вікном, що розмивав-ся у хмарках пари та шурхітливому вітті дерев. Без-листі гілки були вкриті іскристою білизою, і їхнє відображення заблищало у відполірованій темній лазурі нашого вишуканого потяга, коли передні вагони вигнулися на повороті, пробираючись крізь заповнений морозом терен.

Нахилившись ближче, я збагнула, що гілки вкриті не снігом, а кригою. Вони піймали перше проміння нового дня і практично палали в яскра-вому червонясто-помаранчевому світанні. Навкру-ги стояв такий спокій, що я майже забула... *вовки!*

Я зірвалася на ноги так різко, аж Томас підскочив на своєму сидінні. Місіс Гарві голосно захропіла, і звук цей був схожий на гарчання. Я кліпнула, і звірі зникли: замість них залишилося тільки хитке гілля, що гойдалося, доки потяг мчав собі, пихкаючи, вперед.

Те, що я прийняла за блискучі ікла, виявилось лишень зледенілими гілками. Я видихнула. Всю ніч мені вчувалося примарне виття, а тепер речі, яких не існувало, стали маритися ще й удень.

— Я піду... розімну трохи ноги.

Томас здійняв свої темні брови, без сумніву зауваживши моє відверте нехтування пристойністю чи, що більше на нього схоже, захоплюючись ним. Та перш ніж юнак устиг запропонувати мені своє товариство чи розбудити нашу супровідницю, я поквапилася до дверей і відсунула їх.

— Мені потрібна хвилька. На самоті.

Томас витріщався на мене на мить довше, ніж потрібно, а відтак промовив:

— Спробуй не надто за мною скучити, Водсворт. — Він відхилився назад. На обличчі на мить промайнуло занепокоєння, перш ніж повернувся пустотливий вираз. Щоправда, веселість не дісталася його очей. — Хоча, можливо, це нездійсненно. Я-бо, наприклад, страшенно за собою скучаю, коли сплю.

— Що ти сказав, дорогенький? — перепитала місіс Гарві, кліпаючи очима в окулярах.

— Я сказав, що вам слід спробувати порухувати овець.

— Я знову заснула?

Скориставшись нагодою, я зачинила за собою двері — не бажала, щоб Томас прочитав вираз на